

Overweging 2 december 2018

De periode van de advent is een periode van verwachting; wachten op datgene wat gaat komen. Maria is in verwachting van de geboorte van een kind. Dat kan óns ook overkomen in ons leven: uitzien naar de geboorte van een kind, waar dan ook: een kleinkind, een neefje of een nichtje, of het kind van een goede vriend of vriendin. Het is vaak een hele hoopvolle tijd. Hoopvol, omdat we uitzien naar een moment dat de wereld een stukje mooier wordt.

In de verhalen vanochtend is die hoop hard nodig. Zo zat Jeremia gevangen terwijl Jeruzalem was ingenomen en de meeste inwoners waren verbannen. Jezus sprak zijn woorden uit vlak voor het laatste avondmaal en de daaropvolgende kruisiging. En we begonnen de lezingen vandaag met woorden uit het dagboek van Anne Frank. Die woorden hebben *mij* erg geraakt. Hoe zij ondanks alles hoop wist te houden!

De wereld om haar heen verandert langzaam in een woestijn, schrijft Anne. En toch behield zij hoop dat het leven op een dag ten goede zou keren. Wij weten nu dat zij die tijd van vrede niet meer heeft mogen meemaken. Toch kunnen wij hoop putten uit haar woorden. Ook al zitten we niet in dezelfde situatie als zij, wij beleven in ons eigen leven soms ook moeilijke en sombere tijden, waar het uitzicht ten goede soms ver weg is, en wij *hoop* nodig hebben.

Het is frappant om enkele gelijkenissen te zien tussen de woorden van Anne Frank en die van Jezus, zoals de evangelist Lucas die opgetekend heeft. Jezus spreekt over de tekens aan de zon, maan en sterren. Anne Frank begint met “Als ik naar de hemel kijk”. Uit de hemel zal de verlossing vandaan moeten komen als de wereld één grote chaos is. Laten we daarom kijken naar de hemel als het zonnig is, of naar de maan en de sterren als het donker is.

Nog een vergelijking: Jezus heeft het over de zee die alles overspoelt en Anne Frank over de woestijn. Zee en woestijn, twee verschillende symbolen voor plaatsen waar geen leven mogelijk is. Verschillende symbolen maar met dezelfde zeggingskracht.

Wat kunnen wij doen in tijden dat de wereld op zijn kop staat en een zee of woestijn is? Wat kunnen wij doen als ons eigen leven op zijn kop staat? Laten we nu eens stil staan hoe wij de raadgevingen van Jezus goed kunnen gebruiken in ons eigen leven als wij getroffen zijn door tegenslagen. Jezus geeft drie raadgevingen.

1. wees waakzaam en alert. Hoe kunnen we dat doen? Kijk elke dag naar buiten. Zelfs als je door ziekte of gevangenschap niet naar buiten kunt, je kunt je wel afstemmen op buiten door elke dag naar de hemel te kijken, al is het maar voor even.
2. houd hoop. Bidden is een goede vorm van hoop koesteren. Hopen en bidden geven kracht om door te gaan, maar ook mediteren.
3. richt je ogen op de mensenzoon. Herkennen wij het moment als de verandering ten goede zich aandient? Als er om ons heen weer leven in de woestijn komt? Als de zee zich terugtrekt?

Dit laatste is heel wezenlijk. Waar kijken we naar uit? We kunnen immers lang blijven wachten op de verlossing, maar de verlossing is niet enkel besloten in de geboorte van een kind, zelfs niet die van een goddelijk kind.

Als we de woorden van Jezus ter harte nemen, is het elke dag mogelijk dat wij een stukje van het rijk van God om ons heen gaan zien. Laten we dan vooral proberen te herkennen als het stukje rijk van God dan daar is.

Wie weet is het dichterbij dan wij denken of komt het eerder dan wij verwachten. Juist in moeilijke tijden kan deze gedachte ons hoop geven.

Het is dit teken van hoop dat wij vandaag met elkaar vieren. Wij symboliseren dit met de eerste adventskaars in ons midden die wij vanochtend hebben ontstoken.

(Amen)